

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ iznaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan prej.

Tečaj XLIII.

V Ljubljani, 7. sušca 1890.

List 10.

Potreba sv. Obhajila, da se ohrani dušno življenje.

(Konec.)

Tudi Trienški cerkveni zbor jasno razodeva potreba, da naj otrok začne sv. Rešnje Telo prejemati, kadar vé razločiti, kaj je smertni greh in toraj prihaja v nevarnost smertno grešiti. Ker namreč otrokom, ki niso še pri pameti, potrebo sv. Obhajila zanikuje, ker še niso v taki zmožnosti, da bi mogli kerstno milost z grehom zgubiti, dosledno spoznava potrebo sv. Obhajila za otroke, ki so že pri pameti in toraj izpostavljeni nevarnosti zgubiti milost Božjo.

In zakaj bi se odlašalo s prvim sv. Obhajilom, kadar okoliščine in pogoji to veliko milost dopustijo? Mladi kristjan je ravno tako kakor odrasčeni izpostavljen smertnim boleznim svoje duše, izpostavljen boleznim, ki so hudi nasledki izvirnega greha, izpostavljen nevarnostim vedno večje slabosti, volje in spomina, in pa brezštevilmnim skušnjavam nevidnih sovražnikov. Odrasčenemu človeku, kateri je bil tako srečen, da je že dolge leta stan božje milosti ohranil, je v pomoč zraven božje milosti tudi moč pridobljene stanovitnosti in luč mnogoterihkušenj. Ubogi otrok pa še le na borišče stopi, in še nima te močne pridobitve, te poskušnje za čednost zoper greh; zato mu je toliko bolj potrebno tudi zgodnje sv. Obhajilo.

Že omenjeni učenik Ant. Marija Bodevig torej sklepa, da je nespametno, neusmiljeno, ako se takim ubogim otrokom v teh nevarnih okoliščinah odrekuje pomoček, ki ga je božji dušni Pastir postavil in zapovedal s tem namenom, da se obvaruje in ohrani predragi zaklad dušnega živ-

ljenja. Ali ni misliti, da mnogi otroci bi se bili smertnega greha obvarovali, kerstno milost ohranili in srečno dosegli svoj cilj, ako bi bili zadosti zgodaj dopuščeni k prečudnemu milostnemu studencu presv. Rešnjega Telesa? Se vé, da starši velikrat iz časnih namenov na to tiše, da bi otrok zgodaj opravil prvo sv. Obhajilo; njih dolžnost je pa na to gledati in si močno prizadevati, da bodo otroci tudi dobro podučeni, in ako je otrok še ves neumen, brez vednosti in zaumena, kaj je ta nebeška Hrana, kako čez vse imeniten ta angeljski Kruh, — potem starši ne smejo preveč sile delati previdnemu duhovnemu pastirju zarad časa 1. sv. Obhajila.

Mnogi, pravi ta učenik nadalje, so mislili, da še le takrat je otrok zadosti pripravljen k vživanju te nebeške Hrane, če je njegov um in spomin že z vsimi mogočimi verskimi nauki do čistega napolnjen. Pač da! ako se je vse to popolnoma doveršilo in mislijo: zdaj je čisto pripravljen za prvo sv. Obhajilo: toda takrat utegne glavna reč, zarad ktere je Sin Božji sv. Obhajilo postavil, že davno zgubljena biti! Med dolgim odlašanjem in odlašanjem je v naj bolj znotranjo dušo ubozega otroka vlezla tista strašna nesreča, za ktere odvernjenje ravno je Bog Sin postavil skrivnostno Hrano svojega mesa in svoje kervi.

Brez dvoma je veliko bolje, otroke po primernem pripravljanji in podučevanji prav zgodaj, kakor pa še le po dolgem presiljeno-dolgem podučevanji prepozno peljati k mizi Gospodovi, pravi Bodevig.

Prav hudo butaro gotovo si na vest nakopljejo tisti starši in oskerbniki, ki nemarno pošiljajo otroke k poduku za sv. Obhajilo. S podukom

se gre dalje, in kateri redoma ne prihajajo, je ves poduk zanje raztergan in pomanjkljiv in silo težavno je pripraviti jih za sv. Obhajilo. Zato se nameri, da nekteri so že odrasčeni, pa še niso opravili prvega sv. Obhajila! Kako silno žalostno je to, in kako nesrečen je taki človek!

Velika napaka je, da mnogi po prvem sv. Obhajilu ne hodijo k ponavljavnemu poduku, v nedeljsko šolo itd., ker vse pozabijo, posebno če prav pridno h kerščanskemu nauku v cerkev ne hodijo.

Huda skaza je toraj, da se katekizem v poznejših letih ne ponavlja. Mnogi po doveršenih šolskih razredih veržejo katekizem na stran in ga več ne pogledajo! Taki se še radi pohvalijo, da vse znajo; resnica pa je, da večkrat še šest resnic pozabijo!

Neznanska je škoda, ako se mladina popači, bodi si višesolska po mestih, ali pa sploh po kmetih. Ako bi bili do časa in vredno začeli prejemati sv. Obhajilo, bi se jih vendar več število ohranilo dobrih, kot pa se v resnici zgodi. O tista ponočnjaška in novaška leta! Kolika kužljivost se razširja v tisti starosti! Mladenči, molite pridno in obiskujte božjo službo, da se ne pogreznete!

Don-Bosko, ta naj slavniji pedagog novega časa, ki je nedavno v Torinu umerl, je imel prečudno velike vspehe pri odgojitvi mladine. Med pravili, po katerih je delal, je tudi to-le: „Zaverže naj se vseskozi škodljiva misel nekterih ljudi, kateri prvo sv. Obhajilo hočejo odkladati do neke že bolj pozne dobe v veliko škodo nedolžnosti, ker takrat je hudobni duh večidel že serce v oblast vzel!... Ako otrok kruh od Kruha zamore ločiti in kaže, da je zadostno podučen, naj se ne gleda več na starost, ampak na to, da Gospod nebeški gospoduje v tej srečni duši.“

Kratek obseg papeževe okrožnice o dolžnostih katoličanov.

(Dalje.)

Cerkev in država imate po svojem načinu svoje nadgospodstvo. Zato po svojih lastnih zadevah in znotraj svojih mej in namenov ni ne Cerkev državi in ne država Cerkvi podložna. Iz tega pa nikakor ne sledi, da naj obé ločeni obstojite med seboj, in še veliko manj, da naj bi si obstajali sovražni med seboj. Bivati, obstajati moramo namreč ljudje, ne kakor si bodi, temveč kakor olikani, čednostni ljudje; to zahteva že natora sama. Da se ta namen doseže, je

državna oblast dolžna vse storiti, da posamezni državljani imajo spodobno in zadnostno brambo, da se morajo npravno olikovati, in to s spoznavanjem resnice in s skazovanjem čednosti. Cerkev pa ima nalogo vse tisto oskerbljevati, kar je potreba, da podložni živé po zapovedih vere in strahu Božjega; te zapovedi veleajo v Božjem imenu, zato čednosti še le dopolnjenje in krono dajejo. Pri vsih ukazih in zapovedih tedaj se mora gledati na dolžnost, ki jo ima človek po naravi in po veri; nobena zapoved in nobena prepoved se ne smé dati, da bi se ne gledalo na to, kaj posameznim koristi kot državljanom in kot kristjanom. Zato tudi Cerkvi ne more biti vnmerno, kakošne postave se v posameznih državah dajejo ali so v veljavi.

Na te postave mora Cerkev imeti svoje okó vperto, ne sicer kolikor so državne postave, pač pa kolikor morebiti segajo čez meje svoje lastne opravičenosti v cerkveno polje. Ako bi se pokazalo, da kake naredbe državne gosposke nasprotujejo svetim verskim koristim, ima Cerkev nalogo od Boga, kaj tacega po svojih močéh odvracati; dolžna je sploh na to delati, da se vse postave in naredbe narodov vravnajo po duhu sv. evangelija. Vspéh in blagostanje države je prav posebno zastavljeno na to, da tisti, kateri imajo državne reči v rokah, so verli in čednostni možje; zato je očitno, da Cerkev svoje brambe in naklonjenosti nikoli ne more deliti takim, ki vé, da bodo njo (Cerkev) napadali, njene pravice tajili, ali pa da bodo tergali zvezo med Cerkvijo in državo, ki vendar po natori morate biti zedinjeni. — Nasproti pa Cerkev spolnuje svoje dolžnosti, ako skazuje prijaznost tistim, kateri vedó prav ceniti verske in državne koristi in na to delajo, da zastopniki oboje, Cerkve in države, v blagor obeh sodelujejo v miru in edinosti. — V tem je dano tudi ravnilo za vsacega katoličana, po katerem mu je delovati v javnem življenji. Kjer namreč Cerkev svojim otrokom dovoljuje deležje v javnem življenji, morajo le-ti pred vsimi svojo prijaznost in podporo naklanjati možém skušene poštenosti in kerščanskih misel (n. pr. pri volitvah); nikoli in nobenkrat pa jim ne more privoljeno biti, da bi sovražnikom sv. vere dajali prednost!

Iz tega je očitno, kako potrebno je, da se ohrani složnost, zlasti ker dan danes se kerščanstvo napada z veliko izurnostjo in pqtuho. Vsi, kateri hočejo biti zvesti otroci sv. Cerkve, ki je steber in temelj resnice (Tim. 3, 15), se bodo pač skerbno varovali „lažnjivih nauk, kakoršni jim obetajo prostost, akoravno so sami sužnji spačenosti“ (2. Pet. II. 1, 19); oni bodo, kakor Cerkev

sama, prekanjenosti nasproti stavili modrost, nasilstvu pa močnodušnost. Ni tukaj prostor, da bi se preiskovalo, če in koliko je nemarljivost in needinost katoličanov zadolžila sedanje okoliščine: gotovo pa bi hudobni bili manj prederzni, ako bi bila vse dobre navduševala močna vera, „ki je po ljubezni delavna“ (Gal. 5, 6); tudi bi od Boga dana postava čednosti ne bila tako globoko pogreznjena. Naj bi vendar misel na preteklost ljudi bolj modre storila za prihodnost!

(Dalje nasl.)

Cerkev in narodnost.

Skoraj povsod po zemlji gre na to, da bi večji narodi manjše pozobali, in v novejših časih še zlasti mislijo o tem se debeliti, da svojo besedo, svoj jezik drugim vsiljujejo. Poglejmo pa, kako Cerkev dela v tem oziru. Cerkev nikjer ne spodkopaže narodom njihove narodnosti, ne zatira njihovega jezika. Aposteljne same je Bog s čudeži zmožne storil, da so učili vse narode. Pozneje se je vstanovilo cerkveno pravilo, da nobeden postavno in veljavno ne more kake duhovnije oskerbovati, ako temeljito ne umeva in ne govori jezika izročenih mu vernikov. (12. vesoljni cerkv. zbor.)

Tega pravnoslovnega pravila se je poprijel Karol IV, da je v svojem češkem kraljestvu vstanovil ravnopravnost obeh jezikov, češkega in nemškega. V ta namen si je l. 1346 v Avinjonu zagotovil sodelavnost sv. Očeta. Papež Klemen VI je dobro poznal od Inocencija III poterjene sklepe 4. luter. zbora v tem oziru in ni pomišljeval porabiti jih za Češko. Čehom ni le dovolil lastnih župniških vravnáv, temveč v posameznih slučajih celo tudi slovensko liturgijo. V edinosti s to naredbo je praški nadškof Arnest l. 1355 ukazal, da vsi župniki (universi ecclesiarum rectores) naj pridigajo v ljudskem jeziku, da tudi očenaš in apost. vero naj molijo v češkem ali nemškem jeziku, in ne v latinskem. Tudi na praški univerzi so štirojni ondi zastopani jeziki bili enako-pravni.

Enako je tridenški cerkveni zbor ostro zaterjeval, da pridigati in kerščanski nauk učiti se ne sme v kakem vradnem (oficielnem) jeziku, ampak v ljudskem jeziku (lingua vernacula). V ravno tem duhu so delali katoliški misijonarji vse stoletja od naj starodavnih do sedanjih časov. Iz bolj novejših časov omenja eden ameriških časnikov oo. frančiškane, ki so Peruvansko deželo pridobili za kerščanstvo. Cerkveno predstojništvo one dežele si je goreče prizadevalo, ljudski jezik olikati in ohraniti. Vradni jezik je bil sicer španjski in misliti bi bilo, da španjskim škofom bo do tega, Indijanom prigovarjati, naj se učijo španjščine. Pa ne; godilo se je nasprotno. Višji pastirji so župnikom po deželi ostro zaterjevali, da je njih dolžnost, ljudskega jezika se naučiti. Leta 1583 je tretji cerkveni zbor v Limi na svetlo dal indijanski katekizem, in prepovedal je vsim predstojnikom indijanskih srenj rabiti pri učenju drugačen (španjski) katekizem.

Komu ni znano, da ena prvih skerbí našega slavnega rojaka Frid. Baraga je bila ta, da se je naučil

indijanskega jezika in je spisal za ta jezik angleško-indijansko slovnico in besednjak, pozneje pa indijanski molitvenik, ki je bil natisnjen v Ljubljani pri Blazniku. Tako delajo vsi katoliški misijonarji. Tirolski misijonar Ueberbacher, ki je bil l. 1854 ali 1855 od pokojnega provikarija dr. Knobleharja (Abuna Soliman-a) poslan blizu gori pod ravniki, se je v kratkem času toliko priučil bari-zamurskega jezika, da je v njem pisal zgodbe sv. pisma.

Rimska Propaganda, vstav vesoljnega kerščanstva, po čegar premoženji je nedavno mladolaška samogoltnost roke stegnila, ta prelepa naprava je od svojega začetka vedno delala v tem duhu. Vstanovljena je bila od papeža Gregorija XIII l. 1622. Dala je zapoved (primérno 9. odloki 12. vesoljnega cerkv. zbora), da škofje po tacihi mestih in škofijah, koder je ljudstvo raznih jezikov, morajo skerbeti za duhovne pastirje, kateri so zmožni jezikov ter zamorejo ljudstvu zadostovati. Veliki učenjak kanoniškega prava, Ferraris, v svoji „Biblioth. can.“ pravi: „Tisti, ki ne zna jezika ljudstva, pri katerem hoče opravljati dušno pastirstvo, je nevreden župništva.“

Sto lét po omenjenem določilu rimske Propagande, l. 1725, je papež Benedikt XIII zapovedal vsim župnikom, da katekizma ne smejo učiti pred poslušavci v kakem vradnem (oficielnem), ampak v očetovskem jeziku (dans la langue paternelle)... Ali se ne greš morda še dandanes kod zoper to cerkveno pravilo? Ali ni tu pa tam mladina prisiljena učiti se kerščanskega nauka v jeziku, ki ga ne zna, poslušati šolske ekshorte v besedi, ki jih dostojno ne umeva, ne pa v maternem jeziku, kakor velewa Cerkev? Jozefinizem si je bil zoper te in take modre cerkvene ukaze veliko na vest nakopal, kar se le počasi zamore zopet v prave meje spraviti.

Opomnimo naj še o tej priliki, da narodno vprašanje zdaj vihar dela tudi v zveznih državah severne Amerike. Nemški časniki se grozno hudujejo, ker se jim angleščina pod čako državnega ali vradnega jezika v šole vsiluje. Tu imajo priliko pomisliti, kako se godí po Evropi, ker se modri cerkveni nazori ne sprejemajo. Pruski filozof „des Unbekannten“, — tega, česar nič ne vé, bi hotel vse dežele tako lepo porazdeliti, da bi se Slovani utopili, — ne le do Carigrada, ampak tudi v Azijo in tje doli v Sirijo naj sega „pruski vpliv“, pruska kultura. Tako sanjari E. Hartman, ki si domišljuje s svojo prismojeno filozofijo kerščanstvo zatreti. Bil je pa le še boljši mož Nebokadnecar, ki je — vidivši božja čuda — večkrat zaklical: Hvaljen bodi Izraelov Bog! Ni ga družega boga, da bi tako zamogel rešiti (tri mladenče iz ognjene pečí)! — „Hvaljen bodi Danielov Bog!“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Iga. (Tretji red sv. Frančiška Serafa.) Dandanes se sv. katoliški Cerkvi nič bolje ne godí, kakor se ji je godilo o času sv. Frančiška Serafiškega, in tudi ljudstvo je dandanes večinoma v tiste pregrehe vtopljen, kakor je bilo takrat; zato so sedanji sv. oče papež Leon XIII katoliškemu svetu razodeli želje, naj bi se povsod razširjal in vpeljal tretji red sv. Frančiška, da bi vzbujal in zboljševal kerščansko

življenje, budil in množil pobožnost po duhovnijah, ter vnel gorečnost dušnih pastirjev.

Naša fara šteje že precejšno število duhovnih sinov in hčera sv. Frančiška Serafiškega; prvo nedeljo v postu pa se je slovesno vpeljala skupščina tretjega reda v naši fari. Prišel je v ta namen veleč. vizitator P. Jožef že v soboto popoldne k nam, ter pomagal spovedovati v soboto in nedeljo.

Ob 10ih v nedeljo imel je sv. mašo in pridigo in tudi popoldne po pobožnosti sv. križevega pota in litanijah imel je zopet lep nagovor do mnogo zbranega pobožnega ljudstva. Pojasnoval je, da tretji red sv. Frančiška vodi ljudi memo zanj zapeljivega sveta v svete nebesa ter uči ljudi živeti med svetom, a ne vleči s svetom, in zahteva čisto vest, pobožno serce, poterpežljivost in vdanost v sv. voljo božjo. Razlagal je dalje opravila tretjerednikov, da naj vsaki dan pobožno molijo pred jedjo in po jedi; naj opravljajo dnevnicke Matere Božje, ali pa dvanajstkrat Očenaš, Češčena-Marijo in čast bodi Bogu; naj bodo, če jim je mogoče, pri sv. maši, in zvečer naj izprašujejo vést, in zaradi grehov med dnevom storjenih naj se skesajo in poravnavajo s kako primérno pokoro.

Vsak tretjerednik naj nosi pod navadno obleko svojega stanú škapulir sv. Frančiška in vervico ali pas. Škapulir naj ga opominja, da ima grešnega človeka sleči in boljšega obleči; zato dobi vsaki pri sprejetju v red še eno novo ime svetnika ali svetnice božje, *) in pas naj ga spominja vezí in terpljenja Jezusovega, pa tudi opominja, da se je zavezal, Bogu zvesto služiti.

Opominjal je dalje čast. govornik, da naj tretjeredniki doma in v obhoji z drugimi ljudmi dajejo lep zgled; in ker brez prave ljubezni nikoli ni resnične pobožnosti, zato naj gojijo kerščansko ljubezen med seboj in do družih in naj se z vso skerbjo varujejo preklinjevanja, preprirov in nesramnih pogovorov. Po močno podučljivi, lepi in ginljivi pridigi pristopila sta domača gospoda s čast. P. vizitatorjem k velikemu oltarju, ter so naj poprej odpeli 110. psal. „Confitebor Tibi Domine,“ nato je bilo klicanje k sv. Duhu: „Veni Creator Spiritus“ — potem blagoslovljenje redovne obleke — skapulira in pasa, in naslednjič je na novo pristopilo 77 (sedem in sedemdeset) udov, kateri so od P. vizitatorja prejeli redovno obleko, skapulir in pas, pa gorečo svečo.

Po opravljenih molitvah in vpisovanju v bratovsko redovno knjigo zapel je P. vizitator slovesno „Te Deum Laudamus“, izpostavil presveto Rešnje Telo in blagoslovil navzoče pobožno ljudstvo z Najsvetejšim. Popoldansko pobožno opravilo končano je bilo ob petih.

Bog daj, da bi skupščina tretjega reda v naši fari bila podobna lepo ozaljšanemu vertu sv. Frančiška, v katerem naj raste le samo ponižne vijolice in dišeče vertnice, ter naj bi se po obilnih molitvah in lepih zgledih vzbujalo in povikševalo v goreči ljubezni do Boga in Device Marije kerščansko življenje v naši duhovniji, da bi nasledovali svojega očeta sv. Frančiška Serafiškega enkrat dosegli srečno smert in večno življenje v svetih nebesih, v družbi Marije Device, sv. Frančiška, angeljev in svetnikov Božjih.

*) Naš rojak preč. g. misijonar Jož. Buh v Ameriki se od več let podpisuje „Frančišk Jožef,“ — prvo ime je namreč od tretjega reda, kakor je sam pravil. Vr.

Sklepno pa želim, da bi vsi verniki spoznavali in spoznali neskončno korist in brezštevilne duhovne dobrote tretjega reda, in postali ponižni in spokorni sinovi in hčere sv. Frančiška Serafiškega.

Na Dunaju je nekaj šolskih nadzornikov pod predsedstvom ministra Gauča odmenilo neke pre-naredbe o naukih na gimnazijah. Kemija se ima učiti kot poseben predmet. V 1. tečaju drugega razr. se bode podučevala mineralogija, kateri težavni predmet se je kdaj prihranoval za 7. in 8. razred (filozofijo). V tretjem razredu pride v poduk fizika (nekdaj v 8. razr.) in zopet kemija itd. — Vredno je, da zdaj, ko je na dnevnem redu sploh šolsko vprašanje, naj bi razumni možje, ki jim je mar blagor mladine, take osnove preiskovali in pretresovali, koliko je to in uno primérno. Več oči več vidi. Stara „Soča“ je 28. svečana pod naslovom: „Spet nekaj novega na naših gimnazijah“ prinesla spis, ki je gotovo vreden, da naj bi ga ne le sploh šolski možje, ampak tudi drugi strokovnjaki čitali in prevdarjali. Med drugim pravi „Soča“: „Človek je pričakoval, da se bo enkrat storil prvi, odločen korak k nadaljnim pre-naredbam, ki bi imele počasi oprostiti gimnazijo iz duha moreče šablone, v kateri se vica že toliko časa. Toda pri nas se ni še prišlo tako daleč,“ bi se vsaj deloma spoznala zla za katerimi bolehajo naše srednje šole, zla, ki delajo naše šolstvo tako neplodovito in neporabno za življenje.“

„Šolska gospoda na Dunaju ni tudi ta pot smatrala nič drugega za nujniše, nego z nova vrediti učenje — fizike in kemije na gimnaziji. Res, tudi mi bi to učenje drugač vredili, to je, odpravili bi vsaj polovico tiste matematike in fizike, ki se sedaj uči na gimnaziji, ter nekoliko več ur odločili za učenje tistih predmetov, za ktere je gimnazija pred vsem vstanovljena; dijake pa, ki čutijo potrebo po temeljitem izobraženju v teh predmetih, bi poslali na realko, ktera ima namen in nalogo mladino izobražati v realističnih strokah.“ Spis je nekoliko obširniši in prevdarka vreden.

Peš-potovanje z Jugo skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) Kraljica presv. rožnega venca, pridi na pomoč sv. Cerkvi, nje poglavarju in vsem udom njenim! — V stanovanje gredé sem kupil lepo oprane solate in kuhanih podzemljic (krompirja) v oblicah, vse prav dober kup; potein olja in kisa, solí in neslanega kruha. Napravil sem za prav malo novcev obilno večerjo za gladna romarja. Kargod bolj prostega za živež hočeš, bodisi surovo, kuhano ali pečeno, vsega dobiš v Rimu pripravljenega in po jako nizki ceni. Le „hotêlov, albergov in restavracij“ se ogibaj; potem ne bode ti treba potrošiti 200—300 for. Po najini „sistemi“ je 60—70 for. zadosti in „nobel“. Mnogo pota me je podpirala naša slavenska pogača gubavnica, in suho sadje. Deržal sem pa svojega konja vojaško strogo; le za nujno potrebo sem ga kermil in hranil, čez redke obroke ni dobil nič; ipak bil je svež in gibčen, kretal se in hodil je, kakor južno-italijanski oslič; kterikrat bil je malo hudomušen in neukrotljiv, toda potolažil sem ga z malo bolj hrano, dal mu kupico dobrega vina, in bil je zopet ubogljiv in zadovoljno je nosil tovor. Mnogo dni se je primerilo, da moj osel ni dobil drugega, kakor kupico črne čorbe, kave, malo kruha, čebula z oljem, kisom in soljo; bil pak je zdrav in čilih nog.

Znate, dragi! Imel sem težke bolezni v nogah, iz jedne mi je pet kosti se oddrobilo in skozi velike rane ven izšlo; imel sem slaboten želodec, vedno terganje v glavi, čeljustih; slaba persa in mnogo bolehnosti. Ali peš-pota v Rim, zmerna hrana, proste jedila, večkrat strogi post so s pomočjo Božjo včinili, da imam sedaj zdravo in čilo telo, kakor bi bil čverst mladeneč pri 20 letu. Tudi moj tovariš, prej jako slaboten in bolesten, ki je težko uro hoda storil, je popolno ozdravel in čverst postal. Tako je za naju ta daljna božja pot v dušnem in telesnem oziru jako koristna. Hvala Bogu!

Jaz bi marsikomu svetoval, mesto iti valjat se v topljice, naj bi po mojem „receptu“ šel v Rim — Asisi — na sv. goro Alverno — Loreto — Padovo in Benedke. Tako bi na duhu in na telesu bolj okrepčan in stalnije ozdravljen povernil se domov, kakor pa iz topljic.

2. oktober. V jutro bila sva pri sv. maši v cerkvi Device Marije 7 žalosti, na Kampo-Santu.

Še pred šesto uro v jutru bila sva v krasni in veliki lopi bazilike sv. ap. Petra, v Vatikanu; čakala sva, ker se ta cerkev pred šesto uro ne odpre. Pel sem v lepem hodišču: „Pridi sem kerščanska čeda, Čast apostolom zapoj!“ Greva v cerkev in v kapelo presv. Trojice, v kateri biva Najsvetejši pod podobo kruha. Pripravljaj sem se v duhu zedinjen z blaženo Devico Marijo in ss. ap. Petrom in Pavlom na presv. Večerjo večne ljubezni. Prejel sem Njega, ki je večno življenje. Opravila sva obiskanje in molitve pred „konfesijo“, pri grobu sv. ap. Petra, za sv. leto.

Ob 9ih pred poldnem obiskala sva veliko cerkev z visoko kupolo sv. Ignacija, pri rimskem kolegiju, „Collegio Romano.“ V tej cerkvi, v končnicah počeznega križa, sta velekrasna in dragocena marmorna oltarja, pod oltarno mizo sta grobova angeljskih mladenčev: sv. Alojzija in zvel. Janeza Berhmanza. Levo stran je oltar sv. Alojzija, nad oltarjem pa čudolepa podoba: angeljski mladeneč kleči na oblakih in angelji ga nesó v nebese; vse je iz naj belejšega marmorja veleumetno izklesano. Pod menzo za stekleno ograjo je zali grob z ostanki deviškega telesa svetnikovega. Milo-resni, mirni in ljubeznjivi duh sv. čistosti in spokornosti močno prešinja dušo pri grobu tega angelja v človeškem telesu. Gnjus in sveti strah pred grehom, osobito pred meseno sladnostjo, navdaja človeku serce, dušo in telo. Znam, dragi angeljski mladeneč Alojzij, da ni čistosti brez spokornosti; niti prave spokornosti brez čistosti. Sprosi mi oboje in iskreno ljubezen do Jezusa in Marije!

Blagor jim, kateri so čistega serca, kajti Boga bodejo gledali.

Desno stran, nasproti sedaj omenjenemu, je oltar oznanjenja Device Marije; pod menzo je dragoceni krasni grob zvel. Janeza Berhmanza, nedolžnega deviškega mladenča. Na oltarju je njegova dopersna podoba, slika, načinjena po pravi njegovi fotografiji ali svitlotisku.

Molil sem osobito pri teh grobih, Boga prosil za milost svete čistosti in spokornosti po priprošnji ovih dveh angeljskih mladenčev, — prosil vsem mladenčem, kateri bodejo svečeniki, da bi preje, pozneje služili najsvetejšemu in neomadežanemu Jagnjetu Božjemu s čisto dušo in s čistim telesom, v svetosti in spokornosti. Osobito sem prosil te milosti duhov-

skim in svetovnim slavenskim mladenčem; kajti velika je žal, ker se nedolžnost, sramožljivost, čistost in spokornost dandanes tako slabo varuje in ohrani. Kajti, gorje mladenčem, dijakom in drugim, kateri morebiti že v nežni starosti te naj večje lepote, prekrasne sv. čistosti več nimajo; ko vendar morajo vedeti, da nič nečistega ne pojde Božje kraljestvo!

Bil sem tudi visoko gori v kolegiju, v sobah, v kojih sta bivala spomenuta sveta deviška mladeniča. V vsaki sobi je oltar za sv. mašo. Okolo v sobicah so v steklenih omarah hranjene mnoge relikvije in orodja, kar sta rabila v življenju angeljska mladeniča.

Tudi tega slavnega rimskega kolegija okolo omenjene cerkve se je polastila italijanska samogoltnost.

(Dalje nasl.)

Čertice iz dnevnika.

Spisal J. B.

(Dalje.)

II.

Notranjski svet.

Nekoliko dni pozneje sem ogledal velikansko, obokano dupljino, v kateri na dan prihaja potok Unec. To je ravno tista voda, katere se z imenom Pivka vliva v podzemeljske prostore Postojniške jame. Pot me je peljala po dolgem Planinskem tergu, mimo starega, še dobro ohranjenega stolpa razrušenega „Malega grada“ „Kleinhäusel“, in mimo málinov in žág, katere mora velika voda goniti berž pri izstopu izpod zemlje. Dupljina je velikanska, podobna silo visoki cerkvi, na koncu se jako zoži, in tukaj se izteka omenjena rečica. Strel, tukaj izpaljen, veličastno odmeva od skal ter brezštevilne divje golobe plaši iz lukenj in razpók. V krasnih podzemeljskih prostorih se nahajajo prelepi kapniki. Vendar, da se vse ogledati zamore, je treba čolničar, ker Pivka je zelo široka in na več krajih pot popolnoma zapéra. Imenuje se ta dupljina „Planinska jama.“ V času bivanja v H. sem tudi Postojnisko jamo obiskal, in sicer v družbi le enega gospoda, kneževskega tajnika, kateri je hotel pred svojim odhodom v Česko domovino ogledati podzemeljsko čudo. Kazalo je nama pot in svetilo par jamskih vodnikov. Bil sem pred mnogimi leti mali šolarček z ranjnim očetom o bin-kostih v jami; pozneje sem prehodil krasne podzemeljske prostore v družbi nekih angleških turistov; pa takrat nisem imel prilike ogledati si tako zložno in mirno ta naravini čudež. O kako mogočen je pač On, kateri je vstvaril tako krasoto! O kako lepa je naša domovina, ktera celó pod zemljo hrani tako zanimive in redke stvari v veličastnih temnih prostorih. V brezštevilnih knjigah in knjižicah, v raznih jezikih, je vse to popisano; zatoraj nočem o Postojniski jami dalje pisati. Zdaj še par besedi o znanem Cerkniškem jezeru.

Obiskal sem z mladim knezom tudi cerkniško jezero ter se v čolniču dalj časa po njem vozil. Bil sem pred nekaj leti kot bogoslovec več dni pri svojem prijatelju v Cerknici na počitnicah. V družbi tega moža, kateri je naredil za Slovence veliko število krasnih cerkvenih in družih napevov in sedaj v Ljubljani vodi glasbeno šolo, s tem možem, pravim,

sva takrat hodila po poljanah, ktere so sedaj z vodo zalite. Koder se sedaj v čolnicih vozimo, tamkaj so takrat kosci kosili in sušili travo. Po suhih tleh sva s prijateljem hodila, ter ogledovala luknje in požiralnike, kateri bruhajo in požirajo. Cerkniško jezero, blizu eno miljo dolgo in $\frac{3}{4}$ milje široko, se napolnjuje in odtaka po večjih in manjših kotlu podobnih luknjah; nektare teh lukinj so silna brezna. Imenujejo se te luknje vodonosi in požiralniki. Vsaka večja luknja ima še posebno ime, n. pr.: Mala ponikev, velika ponikev, Krugljica, Štengarica itd.... Iz nekaterih teh jam priteka voda po velikem germentu in takrat, ko se voda iz njih cedi, se sliši v njih neko puhlo bobnenje, to so tako imenovane „bobnarice.“ Razun teh jam, so pa še nektare votline, ktere derže naravnost pod hrib; mnogo sežnjeve daleč se lahko po njih koraka, kakor n. pr. v „veliko Karlovico.“ Kadar dalj časa dežuje, začne se voda iz potokov in studencev v jezeru nabirati, tudi začnejo jame in „bobnarice“ vodo bruhati, in tako je v nekoliko urah cela planjava pod vodo. Kjer je pastir popred čede pasel, kjer je lovec divje golobe in druge ptice streljal, ziblje se sedaj v čolnicih ribič, ter nastavlja mreže ščukam, šlajmom, klenom in drugim ribam. Ko se jezero začne sušiti, se kmalo do kraja posusi. Podzemeljske jame popijejo vso vodo, in kmalo se pokažejo zopet senožeti. Že od nekdanjega cerkniškega jezera kot pravo čudo slovi po svetu. Opisano je bilo že mnogokrat od slavnega Valvazorja do kmeta, župana Kebeta, kateri je bil v ljubljanskih „Novicah“ jezero obširno in natančno opisal. Ko sem bil pred nekaj leti na jezeru, nam je omenjeni župan Jezerski, naj boljši poznavatelj vsih lukenj in jam Cerkniškega jezera, mnogo jako zanimivega pripovedoval. Prašal sem sedaj, kje je verli mož; a zvedel sem, da ga krije že hladna zemlja. Bil je ta mož prebrisane glave, pošten, pobožen, mož stare korenine. Sam se je bil navadil brati in pisati; rad je časnike prebiral ter mnogo lét marljivo „Novicam“ dopisaval. Taki možaki so dandanes zmirom bolj redki. — Preden neham pisati o Notranjskih naravnih redkostih, naj navedem par verstic že pred več leti zložene pesmice!

„In pod zemljo, kjer solnca svit nikoli ne sija,
Čuda kaže ti noč, tmè prebivanje je tu.
Glej, tam potòk šumeči se vije, skriva se v zemljo,
Zopet iz nje pribobni, zopet pod skalo buči.
Kje je tako jezero, da ribiča, lovca in kmeta
V enem letu redí? — Ti ga Notranjsko imaš!
(Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Dunaj. Poslednji vojaški pastirski list sedanjega dunajskega kneza nadškofa Antona Gruša govori v kratkih stavkih o vojaški prisegi, velikonočnem Obhajilu in vojaški stanovitnosti, poterjeni s spolnjenjem velikonočne dolžnosti. Konečno nadškof napoveduje vojaški post, pooblaščen od sv. Očeta papeža. Katoličani c. kr. vojne namreč se morajo mesne jedi zderžati veliki petek in v dan pred Božičem. Nadja se pa vojni škof, da katoliški vojaki bodo to mehko zapoved sami nadomestovali z ljubeznjivo podložnostjo do

sv. vere, z molitvijo in s tem, da bojo goreče hodili k sveti maši itd.

Pravijo, da intronizovanje kneza nadškofa Gruša se ne bo obhajalo pred drugo nedeljo po Veliki noči.

V državnem zboru je bila obravnava zaradi šolnine, pa je malo upanja, da bi se to težko breme zljajšalo. Če sin le v eni sami stvarini stakne „nezadostno“ ali tudi le v pridnosti „zadostno“ (hinreichend), pa gre volič iz hleva, ali pa večkrat morajo vsi domači žepe izprazniti, pa še ni 20 gld. skupaj; dijak gre od hiše do hiše, kjer si upa kaj dobiti, da bi le šole ne bilo treba zapustiti. O tem vedó pripovedovati duhovni, štacunarji, tudi visoki gospodje, strici in botri. Tukaj je treba zljajšanja; sej starši morajo že tako plačevati velike davke -- zdaj pa še v šoli tako hude davščine od otrok. Poslanci, delajte v ta namen!

Grof Hohenwart je dobil red velikega križa sv. Leopolda. To cenijo za dobro znamenje za desno stranko, kateri je Hohenwart vodnik.

Groza na morji. Angleški parnik „Quetta“ je v morskí ožini „Torres“ terčil na pečino pod vodo in se precej potopil. Utonilo je boje kacic 200 ljudi.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Spomin na poslednje reči.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Gotovo, misel na pekel, kraj, kjer zaverženi večne muke terpe, ima v sebi nekaj strašnega, nekaj skoraj nesterpljivega. A tak strah služi v zveličanje, in treba je ta strah v sebi še buditi, zlasti še dandanes, ko večina pekel bi, z zavezanimi očmi in nalašč in ošabno dirja proti pogubljenju. In če je že misel na pekel nesterpljiva, kaj bi počeli še le v pravem, resničnem peklu? Da je res in gotovo pekel, o tem ni dvoma. Gospod je rekel, da naj se ne bojimo njih, ki telo umoré, duše pa ne morejo umoriti, pač pa Njega, ki more dušo in telo pogubiti v pekel. On je rekel, da moramo biti pripravljeni žertvovati roko in nogo, in oko in serce in celo življenje, in vse to le zato, da bi odšli grehu in tako peklu, kjer ogenj ne ugasne, in červ ne pogine. Brez dvoma je tudi to, kdo da se naj pekla boji: kdor ne veruje, bo pogubljen. Tudi v tem se ne dajmo zmotiti, da, kdor po veri ne živi, da grešniki ne bodo dedovali nebeškega kraljestva, da bo njih delež v luži, kjer gorí ogenj in žveplo. Taki delež ne bo le grozovitih grešnikov, ubijavcev in morivcev, ampak otrok laži in hlapcev poželjivosti; dalje malikovavcev in nevérnikov, slabovernežev in plahih mehkužnikov: vseh teh čaka večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angeljem.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

7. S. Tomaž Akv. Sveta veda. Pridigarški red. Duhovska in deška semenišča.

8. S. Janez od Boga. Dela kerščanske ljubezni do bližnjega. Usmiljeni bratje. Več zdravnikov.

9. III. postna nedelja. S. Frančiška Rom. Pospešitelj molitvenega apostolstva III. red in sv. Frančiška. Zadeve neke vdove.

10. 40 ss. marternikov. Krepost v stanovitnosti. Vojaki. Vojaški dušni pastirji. Več vojaških zadév.

11. S. Gumbert. Spomin na smert. Frankovsko. Več dušno-pastirskih zadév. Več župnij.

12. S. Gregorij Vel. Sv. Oče. Rimski romarij 1890. Serca Jezusovega bratovščina in poraba nji danes podeljenega odpustka.

13. S. Kristina. Ohranjenje vere in nedolžnosti. Več učilišč. Mnogo poslov.

14. S. Matilda. Nemčija. Ženski samostani po Saksonskem. Zadeve mnogih mater. Odvernjenje nesrečnih zakonov.

15. S. Klemen Marija Hofbauer. Cesar avstrijski in njegove dedne dežele. Vernitev pregnanih redovnikov v Nemčijo. Za dobro spoved mnogim.

16. IV. postna nedelja. S. Heribert Kolinski. Spomin na sodbo. Porenske dežele. Odvernjenje nesrečnih pohujšanj. Revni in zapuščeni. (Dalje nasl.)

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Družinski oče priporoča zlo bolno soprogo za ljubo zdravje, če je božja volja. — Mladenič se priporoča v molitev k bl. D. M., sv. Jožefu in sv. Antonu Puščavniku, da bi v zaželenem stanu ostal in ozdravel. Ako bo uslišan, hoče to v „Zg. Danici“ naznaniti. — Dobrotnica, ki že veliko lét zderžuje sorodovince v šoli, kateri pa se je začel obračati na posvetnost, se zelo boji, da utegne pogubiti svojo dušo; zato ga živo priporoča v bratovsko molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefa zavrnil se na pravo pot, spolnil željo svoje dobrotnice zastran poklica, ali si vsaj izvolil taki stan, da bi se ne pogubil. — Sestra priporoča svojega brata, ki je v daljnem svetu, da ga Mati Božja in sv. Frančišk Ksaverij obvarujeta kake nesreče in posebno nagle, neprevidene smerti. — Neke volitvene zadeve, da se izidejo v prid sv. Cerkve. — Sestro, ktera je v T. zašla celó v krivo vero, sorodniki priporočamo v molitev bratom in sestram Naše ljube Gospé presv. Serca, da bi na njeno priprošnjo dobila spet milost prave svete vere. — Da bi na prošnjo Naše ljube Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega bila uslišana molitev in želja, v veliki skerbi in težavi.

Zahvale.

Priserčna zahvala bodi Naši ljubi Gospej presv. Serca, ker sem na njeno priprošnjo dosegla zopet ljubo zdravje.

M. K.

Dolgo časa že me je mučila huda bolezen, pri kateri vsa zdravila, ki sem jih rabila, niso pomagala. Z vsem zaupanjem sem se pa zatekla k Mariji, naši nebeški Materi, in

k mogočnemu priprošnjiku sv. Frančišku Ksaveriju, ter začela njemu v čast devetdnevno opravljati, in tudi sem obljubila, ako mi sprosi zaželeno zdravje, da hočem to v „Zg. Danici“ naznaniti. S priserčno hvaležnostjo torej spolnim zdaj svojo obljubo, in rečem: Tisučkrat bodi hvala Bogu in Mariji, ki je Zdravje bolnikov, in sv. Frančišku Ksaveriju za ljubo zdravje, ki sem ga zadobila.

V Loki, 2. sušca 1890.

A. H.

Najprisernejši zahvala naj bode Jezusu v zakramentu sv. Rešnje Telesa, ker je mene nevredno služabnico na prečudni način brez kake zdravniške pomoči in brez kakih zdravil ozdravil. Imela sem tako hudo bolečino v ustih, da me je že močno skerbalo, kaj se bode naredilo, ako se mi ne bode zboljšalo. Molila sem pa prav goreče tiste 3 dni pred pustom, ko je bilo presveto Rešnje Telo v stolni cerkvi v očitno čiščenje izpostavljeno; in res, nobeden se ne poverne prazen in neuslišan, kateri se k Jezusu s polnim zaupanjem zateče in njega na pomoč kliče. Tudi mene je uslišal; vse bolečine so minule popolnoma, in precej sem namen naredila, da se bodem v „Zgodnji Danici“ očitno zahvalila.

Zatorej hočem večkrat zdihniti in ga pozdraviti: Čiščeno in hvaljeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

V Ljubljani, 25. svečana 1890.

Marija Rogl.

Listek za raznoterosti.

Pervi shod katol. političnega društva. V nedeljo, 9. marca, napravi „katol. politično društvo“ v Ljubljani svoj prvi društveni shod v redutni dvorani zraven cerkve sv. Jakoba ob 6ih zvečer. — Na dnevnem redu je prošnja do gosposke zbornice za versko šolo na podlagi maternega učnega jezika. Razprave o tej zadevi so zelo važne za sedanje razmere; na eni strani vidimo, kako se gnjili in strupeni sad sedanje šole širi na vse strani, na drugi pa še vedno gledamo, da vlada ne misli resno na preosnovo ljudske šole, kakor kažejo pripravljavne obravnave v gosposki zbornici. Dokler ne bo ljudstvo tacihi môž poslalo v postavodajalne zборе, ki bodo sami tirjali versko šolo, dotlej je zastonj misliti, da bi se predrugačile razmere pri naši ljudski šoli. V ta namen pa je treba ljudem vedno pojasnovati, da imajo starši po naravni postavi pravo pravico do vzgoje otrok in da ima Cerkev od Boga samega naročilo učiti, torej pravico do šole. In zato, da se ljudstvo zavé svojih pravic v javnem življenju, delovalo bo katol. polit. društvo in dvigalo svoj glas za versko šolo, dokler se nam ne bo vresničila ta naša želja.

Zraven tega bodo razpravljali na shodu prošnjo do državnega zbora, da bi se prej ko mogoče stalno in po pravični postavi vredile razmere med stavbenimi podjetniki in malimi obertniki. Kakor je znano, so brezverci skovali take obertne postave, po katerih le bogatini delajo velike dobičke, revnejši mali obertniki pa se z njimi ne morejo skušati in zato so v zelo slabih razmerah, ki se še vedno hujšajo. Posebno ni nič postavno oskerbljeno za pravice zidarjev, tesarjev, mizarjev, kamnosekov, ključavničarjev, steklarjev itd. katere imajo v primeri s stavbenimi podjetniki, ki si lahko svojih delavcev naročajo za razne rokodelska dela pri stavbah, male obertnijske mojstre pa prezirajo.

Na tem prvem shodu se bodo pa tudi pojasnjevali nameni, za katere hoče kat. pol. društvo vsikdar

odločno, dosledno in stanovitno delovati v blagor revnega našega ljudstva. Iz tega ozira je želeli, da se shoda vdeleži prav obilno udov in tudi družih prijateljev društva, ki so povabljeni, ali se oglašé pri društvenih udih, zlasti pa da ob tej priliki pristopi prav veliko novih udov, ker bodo na shodu spoznali, da društvo hoče z vsemi močmi delovati za verski, narodni in gospodarski napredek slovenskega ljudstva.

Za naše dijake. V ljudski kuhinji je „minister“ za mesec svečan od 116 mladenčev moral šteti 160 gld in nekaj soldov, od več družih k stanovanju itd. pa tudi precej, ter z vsim skupaj blizo 200 gld. — Bog živi in ohrani blage dobrotnike in daj šolski mladini pridnost in strah Božji!

V Semiču je prečast. amerik. misijonar gosp. Al. Plut 12. svečana obhajal 25letnico svojega mašništva.

Na Dolenjskem je pomanjkanje živeža toliko, da se je samo v Leskovski fari oglasilo 400 taci, ki so posebne pomoči potrebni. Deželni odbor je poslal za reveže v Kerškem okraju vagon koruze.

V Gorici je 26. sveč. umrl čast. gosp. Andrej Škerl, vikarij v začasnem pokoju, v 45. letu svojih dni, previden s ss. zakramenti. R. I. P. — Razpisana je služba za kurata v c. kr. kaznilnici v Gradiški do 27. sušca.

Grozna lakota je nastala v vzhodnji Galiciji med Rusini, in to vsled suše in družih obnebnih nezd. Zatekajo se tudi k nam za pomoč, ki imamo sami lakoto v deželi. (Prihodnjič več.) Rusinski odbor v Levovu zbira darove.

Kako se godi v Indiji! Lansko leto je v jutrovi Indiji umrlo vsled pičenja strupenih káč 1165 ljudi in 81 goved. Divje zveri so požerle 65 ljudi in 2252 goved. Indiška vlada je plačala 12,754 šterlingov za pobitje 389.472 káč in 961 zveri.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Razpisan je vsled smerti pn. kanonika Frid. Križnarja izpraznjeni cesarski kanonikat. Prošnje se ravnaajo do Nj. c. kr. Veličanstva. — Razpisani ste duhovniki Stari terg pri Ložu, in Černi verh v iderski dekaniji. Vse do 5. aprila.

V stalni pokoj gresta čč. gg.: Anton Kacin, ekpoz v Nadanjeselu, in Ant. Domicelj, vik. v Černem verhu.

Prestavljeni čč. gg. duh. pom.: Jak. Bajec s Suhorije v Ndanje selo za ekposita; Jan. Oblak iz Žirov k sv. Jakobu v Ljubljano; Pavel Kramar z Mirne v Žiri; Jan. Mikš z Logatca v Hrenovce; Fr. Hirše s Planine v Logatec, Jan. Kačar s Predoselj na Breznico; Matija Slak v Predoslje.

V Kerški škofiji. Mil. g. knezoškof dr. Jožef Kahn bojo ogledovali naslednje duhovne postaje in tam delili tudi zakrament svete birme: 9. aprila v Št. Rupertu pri Celovcu; 10. aprila v Blatogradu; 14. aprila v Šmihelu na Gosposvetskem polju; 15. apr. v Tinjah; 16. aprila v Pokerčah; 17. aprila v Otmanjah; 19. aprila v Velikovcu; 20. aprila v Grebinju; 21. aprila v Pustrici; 27. aprila v Rožeci; 28. aprila v Gozdanjah; 17. maja v Št. Jurju pri Jezeru; 18. maja

v Sörgu; 20. maja v Pulstu; 22. maja v Št. Vidu; 2. junija v Selah; 3. junija v Slov. Plajberzi; 9. junija v Škocijanu; 10. junija na Reberci; 11. junija pri Jezeru; 18. jun. v Svečah; 19. junija v Kotmarivesi; 21. junija v Paternijonu; 22. junija v Špitalu; 23. junija v Sachsenburgu; 24. junija v Flattah; 25. junija v Št. Petru pri Rangiersdorfu; 26. jun. pri sv. Kervi; 2. julija v Starem Tergu; 3. julija v Strassburgu; 5. julija v Starem Dvoru; 6. julija v Sirnici; 7. julija v Knezavi; 8. julija pri Malem Cirknem; 9. julija v Millstattu in 10. julija v Sovodju.

Prestavljen je č. g. kaplan Štef. Ogerčnik iz Kotareč v Hüttenberg kot Kellersteinov beneficijat. Faro Št. Vid pod Juno bo oskerboval čast. g. Jan. Boštjančič, župnik v Kamnu. Razpisana je fara Lieding do 15. sušca, in Kolbnica do 26. marca.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škotije: Iz Doba po č. g. administratorji J. Potočnik-u 40 gld. — Z Begunj na Gorenjskem 12 gld. — S Čateža na Dolenjskem 27 gld. — Iz Kamnika po č. g. gvardijanu P. Konstantinu 28 gld. 30 kr. — Iz Višnje gore 21 gld. — S Šmartnega pri Kranji 27 gld. — Z Osilnice 47 gld. 50 kr. — Iz Studenega 12 gld. — Z Radeč pri Zidanem mostu 48 gld. — S Černega verha nad Polhovim gradcem 6 gld. 14 kr. — G. L. Šabec 1 gld. — Gospa Ana Hofbauer 2 gld.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Jan. Ažman 2 gld. — Č. g. župn. M. Barlič 5 gld. — G. L. Šabec 2 gld. — Pn. g. M. P. 3 gld. — J. Z. R. 10 gld. (Op. Za „Detolj.“ oddano. Vr.) — M. Š. R. 2 gld. — Neka mati iz Loke 1 gld. — Od sv. Jakoba prijatelj 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. Fr. Dolinar, župnik pri sv. Katarini, 3 gld 70 kr. — Č. g. S. Zupan, nunski kat. v Loki, 55 gld. — M. Šašelj 2 gld. — Čast. gosp. Tomaž Potočnik, duhovnik v Dobu, 42 gld. — Iz Kamne gorice 96 kr. — G. Fr. Sterminar 1 gld. — Č. g. Vinko Čepin iz Račice 7 gld. — Po preč. g. župniku J. Rozmanu 20 gld. — „Moj Jezus, usmiljenje“ 3 gld. — Čast. g. J. Načode, kaplan v Trebnjem, 116 gld. — Č. g. J. Dolžan, župnik v Ihanu, 14 gld. — Č. g. J. Novak, kaplan na Kerki, 17 gld. 10 kr. — M. Š. 2 gld. — Iz Blok 6 gld. 30 kr. — Iz Mavčič 5 gld. — Iz Podbrezja 117 gld. — Čast. g. Jožef Zelnik, beneficijat na Vačah, 8 gld. — Iz Podgraj v Istri 7 gld. — Č. g. Franc Dolinar župnik v Horjulu, 10 gld.

Za Marijanišče: G. L. Šabec 2 gld. — Neimenovan (R-n) 100 gld. — Čast. gosp. župnik Janez Tavčar 1 gld. 70 kr.

Za sv. Očeta: J. M. 5 gld. — L. Šabec 1 gld. — Iz Mavčič 7 gld.

Za afrik. misijon: L. Šabec 1 gld.

Za odkup zamurcev: Č. g. župnik Jan. Ažman 25 gld.

Za naj potrebniši misijone: G. L. Šabec 1 gld.

Za pariško bratovščino za duše v vicah:

Č. g. Val. Klobus 3 gld. 40 kr.

Za odpravljenje sužnjosti: G. Fr. Omejic 1 gld.

Za podobo sv. Antona na Šmarni gori: Več deklet 1 gld. 40 kr.

Za oltar N. lj. presv. Serca: Neimen. 1 gld.

Za dobre namene: Č. g. župn. Jan. Zeller 10 gld.